

Az ynevi mágia

Tudom, magiszter Thaur, hogy hasonlít erre-arra. Tudom azt is, hogy nem egyenletes a stílusa, eredetileg az volt vele a célom, hogy alapja legyen a mágiaelméletnek, amit most közreadok, aztán lám mi lett belőle... A mágiaelmélet szerzői ketten vagyunk Riandel Brouwikkal. Próbáltam egy kicsit visszafogni, de a mozaikmágia részben így is elszaladt vele egy kicsit a ló és megint hullámos lett a stílus.

Nyilván ez sem tökéletes (hogy is lenne, mikor még nekem is annyi minden hiányzik a tökéletességhez), szóval nyugodtan lehet kritizálni. Megpróbáltam egységesen látni az egészet, a Töredéket alapnak tekintve, de persze nem idézve belőle, hiszen így is nagy esélye annak, hogy Riandel kis írása örökre a Dorani könyvtár fogja marad.

Az ynevi mágia

A mágia valamiképpen mindig a dolgok lényegéről való tudáson alapszik. Mágia csak egy van, bár annak aspektusai különbözőek aszerint, hogy a tudást ki birtokolja. Általánosan a tudás birtoklása nem elég, az csak a képességét adja, amellyel a világot megváltoztathatjuk. A tudást valahogy ki kell nyilvánítani, formát kell neki adni, hogy a természet működésén módosíthassunk. A mágia ezért mindenképpen kapcsolódik a gesztusokhoz, a beszédhez, az íráshoz, illetve bizonyos esetekben csak a szellemi energiák koncentrálásához.

Ilyen módon a legősibb mágikus formulákat az ősnépek nyelvei hordozzák. Az aquir, elf vagy éppen híl nyelvű hatalomszavak erejét mindenki rettegi, mégis némely bölcs alábbvalónak tartja a mozaikmágiánál, mert nem foglalható olyan átlátható rendszerbe. Nos, ez az érv egyáltalán nem támasztja alá azt, hogy a hatalomszavak, amelyek közismerten a leghatékonyabb mágikus formulák, alsóbbrendűek lennének. A látszólagos rendszertelenség egyrészt az emberi gondolkodókat minősíti, akik nem képesek átlátni az Od-mágia rendszerét, másrészt viszont arra utal, hogy a hatalomszavak, mivel hangsúlyozatlan alakjukban mindannyian egy beszélt nyelv szavai, a mozaik-mágia kyr rendszerénél sokkal természetesebb alapra épültek. A hatékonyságuk pedig csak azt mutatja, hogy ez a struktúra valószínűleg sokkal inkább fedi a mágia valóságát.

Az odot termelő szervezetű lényeknek az emberhez viszonyított mágikus fölényét jelzi az a tény is, hogy a hatalomszavakkal a rengeteg manát követelő varázslatokat is könnyedén el lehet oszlatni.

Mágia tehát egy van, de annak többféle megnyilvánulása ismeretes. Általában a „mágia” szót a beavatottak mindegyike a saját varázslataira érti, míg a tudatlan népek minden, általuk felfoghatatlan dologra rásütik ezt a bélyeget, amely összetévesztésnek

néha igen kellemetlen következményei lehetnek arra a személyre, aki varázslatot vagy mágikus eszközt használ. Írásunkban a továbbiakban a bölcsek felosztását fogjuk követni és beszélünk majd bárdmágiáról, szakrális mágiáról, sámánmágiáról, boszorkány-mágiáról, tűzvarázslói- valamint mozaikmágiáról.

Bárdmágia

A bárdok a legkülönösebb varázs-használók, nehéz elfogadni egy kiművelt fő számára, hogy egy ennyire felszínes és nagyvilági életet élő ember, mint Ynev bárdjainak nagy része, képes varázsolni. Ugyan ezek a varázslatok sokszor nem egyebek szemfényvesztésnél, mégis a bárdok kezében roppant hatásos eszközök. Mindazonáltal a bárdok tapasztalati varázshasználóknak minősülnek, még legnagyobbjaik sem értenek sokat a világot átszövő harmóniából - amelyből a manát kinyerik.

A varázslataikat mestereiktől tanulják. Az így átadott tudás nem egységes, köszönhetően talán annak, hogy a bárdok soha semmiféle tényleges szervezetbe vagy iskolába nem tömörültek. Létezik ugyanakkor Erigowban a Legendák Tornya, amelynek legfelső emeletén őrzik Enika Gwonnak, a hajdani idők nagyírú bárdjának könyvét, amely gyűjteménye a varázslatoknak és a legendáknak, szerelmes daloknak és hősi énekeknek. Minden bárd életében egyszer 2 órán lapozhatja e könyvet, azt tanulhat belőle, amit csak akar. A nagyhatalmú bárdok maguk is képesek varázslatokat alkotni, ehhez azonban a varázslat fajtájától függő mennyiségű idő és sok próbálkozás szükséges.

Szagrális mágia

Míg a bárdok úgy hozzák létre varázslataikat, hogy a harmóniát hívják segítségül közvetlenül, addig a papoknak - legalábbis többségüknek - erről a harmóniáról (amit nyugodtan tekinthetünk a világot összefogó erők együttesének) csak istenén keresztül van tudomása, és így hatalmát is csak annak segítségével gyakorolhatja. Legalábbis ami a Nagy Arkánum varázslatait, vagyis a csodákat illeti. Hisz köztudomású, hogy gyengébb mágiákat pusztán a hitük erejével képesek létrehozni azok is, akik nem igazi istent, hanem akárcsak valami nagyhatalmú démont imádnak (lásd például Felice híveit). A szagrális mágia bizonyos mértékben független a

klasszikus mágiától, nincs hozzá szükség hosszadalmas tanulásra, magas intelligenciára, elegendő a puszta hit és a Szent Szimbólum (szerzeteseknél a meditációs kéztartás), amely utóbbi manafókuszként működik és lehetővé teszi az istennek, hogy hatalmát kinyilvánítsa.

Ugyanakkor mivel a mágia egy, ezért a világ keletkezéséről, okáról, céljáról és valóságáról szóló tudás, amelyből a mágia létrejön, itt is jelen van, mégpedig az isten birtokolja. Ezért van az, hogy a pap soha nem varázsolhat istene ellenére. Mindenképp le kell szögeznünk, hogy egyes bölcsek szerint az istenek a követőik hitéből merítik hatalmukat. Ennek alátámasztására azt szokták emlegetni, hogy egy isten elveszti hatalmát, befolyását egy síkon, ha hívei mind elpusztulnak. Ezen érvet eddig megcáfolni nem sikerült. A fenti elmélet szerint továbbá az istenek csak a felénk irányított energia töredékét juttatják vissza a papoknak mana formájában.

Ynev történetében nagyon sok istent ismerünk, és nyilván még több azoknak a száma, akiknek hívei már olyan régen kihaltak, hogy már nevük is a feledés homályába merült. Mivel minden istennek vannak egyedi varázslatai, amelyeket csak az ő papjai használhatnak, ezért nyilvánvalóan rengeteg elfeledett varázslat van. A papok ugyanakkor istenük segítségével és beleegyezésével természetesen új varázslatokat is létrehozhatnak. Az isten segítsége abban nyilvánul meg, hogy biztosítja a pap hite és cselekedetei által kiérdemelt hatást a pap által kért foháshoz. Az isten sokszor a formula kidolgozásában is részt vállal. Ugyanakkor a papok varázslatainak egy része bizonyos csoportokba sorolható a hatásuk szerint.

Ezeket a csoportokat szféráknak nevezzük. Az istenek hatalma csak a szférák bizonyos hányadára terjed ki. A papok hatalma összehasonlítható aszerint, hogy istenük mely szférák felett biztosít uralmat számukra. A különböző istenek papjai általában különbözőképpen érik el ugyanazt a hatást, ám bár egy istencsaládon belül gyakran előfordulnak egyezések. Mivel ugyanaz a hatás többféle invocációval is elérhető, lehetőség van arra, hogy egy pap megtanuljon egyelőre addig ismeretlen, de az általa uralt szférák

valamelyikébe tartozó varázslatot. Ehhez persze az istene beleegyezése is szükséges.

Sámánmágia

A sámánok mágiáját szintén tapasztalati mágiának tekintjük, bár elemeit és hatékonyságát tekintve valószínűleg egy, talán még a démonikus birodalmaknál is régebbi mágiarendszer elkorcsosulása. Hiába azonban az ősi eredet, a máig nagy hatalom, ha a sámánok nem értik saját mágiájukat, rettegve félik azokat a szellemeket és démonokat, akik hasonló félelemmel borultak legendákba vesző őseik, a crantaiak lába elé. A sámánmágia alapja a szellemek segítsége, vagyis a sámánok mágiájához szükséges tudást ezek az ősi lények birtokolják.

Némelyikük maga sem tudja, mily kincset őriz, számára csak egy fokkal világosabb a mágia mibenléte, mint a sámának, de akadnak rettentő hatalmú entitások is, kik a mágiát igazán értő módjára forgatják, sőt az annyira hozzátartozik létükhöz, mint a miénkhez a lélegzés. A sámánok szintén alkotnak varázslatokat, mégpedig ehhez nem a szellemek segítségét kérik, hanem az ún. „közös sámántudathoz fordulnak. A közös sámántudatról azt mondják, hogy az összes valaha élt sámán elméjének kivételése. Arról viták folynak, hogy létezne-e akkor is, ha, tegyük föl a példa kedvéért, egyetlen pillanat alatt Ynev összes sámánja elhalálozna; de az kétségtelen, hogy léte összefügg a sámánok létével. Ők táplálják és felhasználják, amit belőle kinyernek. Ekképpen tarthatjuk a mágia alapjául szolgáló tudás egy korcs, tudattalan, de igen ősi formájának. Valószínűnek látszik, hogy egy felkészült szellemű próbálkozó (például egy nagyhatalmú mágus) igen sok mindent megtudhatna belőle a mágia valóságáról, már persze abban a gyakorlatilag kizártnak tekinthető esetben, ha képes lenne a közös sámántudathoz hozzáférni. Ez a lehetőség azonban legjobb ismereteink szerint csak a sámánok előtt nyitott, őket viszont a mágia

csak mint a hatalom eszköze és mint a szellemek ajándéka érdekli.

Boszorkánymágia

Ebben a részben együtt tárgyaljuk a boszorkányok és a boszorkánymesterek mágiáját. Ez sokakat meglephet, hiszen a kétféle mágia jelentősen különbözik. Míg a boszorkányok leginkább mások manipulálásával érik el, hogy az események az ő kedvük szerint forduljanak és mágiájuk is erre szolgál, addig a boszorkánymesterek a pusztítás nagymestereinek tekinthetők. További különbség, hogy a boszorkánymesterek mágiája igazi rendszert alkot (még ha töredékeset is), a boszorkányok varázslatai között pedig teljesen egyediek találhatók, többnyire alig néhány egymással rokonítható varázslatuk van. Ugyancsak eltérő a két mágiaforma üzőinek a halálhoz, a túlvilági lényekhez, a démonokhoz való viszonyulása. A boszorkánymesterek sokszor uralnak ilyen lényeket, néha maguk is hozzák létre őket, viszont a boszorkányok közül a leghatalmasabbakat is valamiféle viszolygás fogja el, ha ilyenekkel találkozhatnak.

A sok különbségen azonban felülemelkedik egy szembetűnő azonosság, amely kiindulva a mágia egységes mivoltából, a két mágiaformát végül is rokonítja. Ez pedig nem más, mint az a forrás, ahonnan a manát merítik, vagyis az életerejük. Ugyanis, mint a világ elemei közül bármelyik, az emberi test is magában hordozza a világ eredetéről, céljáról, igaz valóságáról szóló tudás parányi morzsáit. Márpedig ezen a tudáson alapszik a mágia. A boszorkánymágia üzői nem tesznek mást, mint testükből, életerejükből ennek a tudásnak egy részét kinyerik és ebből formázzák a kívánt mágikus hatásokat. Hogy ennek a tudásnak mekkora a hatalma, azt mindenki észreveheti, ha végiggondolja, hogy némely boszorkánymester pusztító földrengéseket vagy szökőárakat képes megidézni.

Az olvasóban sok kérdés felmerülhet. Elsőként is rögtön az, hogy vajon őbenne megvannak-e a Tudás eme kicsiny morzsái. Nos erre egyszerű a válasz: természetesen megvannak, sőt nem csak benne, hanem minden értelmes és értelemmel nem rendelkező élőlényben, minden tárgyban, azt utolsó porszemben is; emellett a mozdulatokban, tevékenységben, sőt a hangokban, az érzésekben és a

gondolatokban is - ha valaki kételkedne az utóbbiakban, gondoljon csak arra, hogyan hozzák létre mágiájukat a korcsárákányok és emlékezzék az ősi fajok hatalomszavaira -; hiszen ezen a Tudáson alapszik a lét.

Vigyázat, nem azt írtam, hogy az élet, hiszen egy holttestbe idézett lélekről mondhatja-e valaki, hogy él? Bizony nem, de az mégis képes lehet érzésekre, gondolatokra, beszédre, akár még pszi és mágia használatára is. Egy következő kérdés lehet, hogy a boszorkánymágia üzői vajon csak saját életerejüket tudják-e felhasználni? Sajnos nem, válaszolhatunk igennel erre a kérdésre. Bizony a boszorkánymesterek képesek mások életerejéből manát kinyerni, akár úgy, hogy saját elméjükbe gyűjtik, de még úgy is, hogy varázslataik manautánpótlását biztosítják vele.

A boszorkányok és a boszorkánymesterek mágiája, bár hatásaiban Yneven egységesnek tekinthető, a földrész különböző részein különböző gyökerekkel rendelkezik. Északon a kyr hagyományok mindkettőre erősen rányomják bélyegüket. Példaképpen csak a Livinai Gyülekezetet és az Ascens Morga iskolát említeném. Ugyanakkor néhány csoport története csak Ryek koráig nyúlik vissza, néhol viszont crantai gyökerek is kimutathatóak. A boszorkány-szekták többnyire Morgenát tisztelik, persze mind másképpen, némelyek a Kítaszítottat; a boszorkánymesteri rendek Tharr hívei, esetleg Ranagoliták (inkább csak Erionban vagy Abasziszban), vagy éppenséggel vallástalanok. Délen elsősorban Krán és Gorvik a meghatározó, de nem feledkezhetünk meg Shadon inkvizitorokkal háborúzó sötét rendjeiről, és a Démonikus Óbirodalom nomádok közt továbbélő mágikus hagyományairól sem.

A boszorkányok és boszorkánymesterek tapasztalati mágiát üznek, vagyis új varázslatokat próbálkozással, kísérletezéssel hozhatnak létre. Ezek a kísérletek meglehetősen veszélyesek, még akkor is, ha a próbálkozó kellően tapasztalt. Ez a tény azonban a hatalomra éhes mágiaüzőket nem szokta visszatartani.

Tűzvarázslói mágia

A tűzvarázslók egy rendkívül szűk spektrumú, de ugyanakkor nagyon hatásos mágiát üznek. Ez a mágia ugyanakkor tapasztalati mágiának minősül, mivel a tűzvarázslók nincsenek tisztában a godoni

mágiarendszerrel, amely alapjául szolgál mágiájuknak. Ugyanakkor varázslataik, akárcsak a boszorkánymestereké, csonka rendszert alkotnak, viszont itt ez a rendszer önmagában zárt. Ez bizonyos mértékben nehézséget is jelent. A tűzvarázslók nem hoznak létre új varázslatokat, hanem csak a godoni rendszer addig rejtett összefüggéseit ismerik fel. Viszont területükön belül sokkal nagyobb biztonsággal mozognak, mint a boszorkánymesterek a maguk mágiájával. A boszorkánymestereknek sokkal több lehetőségük van újabb mágiák kifejlesztésére, de mivel legtöbb esetben elrugaszkodtak a rendszer nyújtotta biztonságtól, ez a kísérletezés elég veszélyes.

A tűzvarázslók, mint a nevük is mutatja, minden varázslatukkal a tűzhez vagy annak valamely hatásához (hő, fény) kötődnek, valamennyire azt is mondhatjuk, hogy a tűzből, mint a világ egyik alkotóeleméből merítik a Tudást.

Más szempontból azt is mondhatjuk, hogy a mágiájuk alapjául szolgáló Tudást részben birtokolják, részben pedig az ősi godoni rendszer alapján a környezetükből merítik. Mit is jelent az, hogy részben birtokolják? Nem mást, minthogy képesek saját szellemi energiájukat manává alakítani, de csak bizonyos körülmények között, egészen pontosan tűz jelenléte kell hozzá. Ugyanakkor a godoni iskola erejét jelzi, hogy át tudták örökíteni kései követőikre is a saját módszerüket, amellyel a tűzvarázslók mindenféle koncentráció nélkül kapják vissza a manapontjaikat.

Mozaikmágia

A beavatottak és a bölcsek sokszor csak mágiának mondják. Tanulható mágiatípusok közül kétségkívül ez adja a legtöbb szabadságot, pedig első ránézésre csak haszontalan elemek gyűjteménye. Ám miként az összehordott kövekből sem lehet még kivenni a majdani vár formáját, úgy a mozaikok ismerete sem jelenti a varázslás nemes művészetének elsajátítását. A varázslói lét nem hatalommal való élest jelent, hanem elsősorban felelősséget és szolgálatot. Ezt valamennyire

még azokon a helyeken is belátják, ahol a varázslás alatt a pusztítást, a hatalom gyakorlását értik. Egy varázslóból csak a legritkább esetben lesz uralkodó. Nem mintha a bölcsesség hiányozna belőle, inkább a képesség a parancsolásra. Mielőtt valaki Daumyr Hatalmasait hozná fel példának, mint Észak leghatalmasabb birodalmának tényleges vezetőit, had emlékeztessen arra, hogy az ősi Kyria vezetésében ők csak második helyen állhattak volna az istenek anyrjai mögött.

De térjünk csak vissza a mágiára. A mágia egy. Ezzel kezdtük, erre alapoztuk minden eddigi megállapításunkat. Ez az alapigazság leginkább a mozaikmágia esetében mutatkozik meg. A mozaikok ugyanis rendszert alkotnak, elvileg bármelyik bármelyikkel kombinálható, óriási szabadságot nyújtva ezzel a mágiaforgatónak. Mindazonáltal a rendszer nem teljes, ez megmutatkozik azon is, hogy más mágiahasználók varázslatai közül némelyek nem állíthatók össze mozaikokból. Ennek az az oka, hogy az ember nem képességként használja a mágiát, hanem tanulás eredményeképpen, vagyis a mágia valóságának csak egy föltérképezett, bejárt részét ismeri meg a jelölt. Vannak félig feltárt részek, ahol a bölcsességben előrehaladottak kutakodnak nagy óvatossággal a jövő nemzedékeinek hasznára - ilyen például a villám alapmozaikjának megalkotása -, de vannak teljesen ismeretlen területek is (legalábbis most és számunkra ismeretlenek), amelyeket ezeddig mindenki elkerült.

Látszik tehát, hogy új varázslatot alkotni semmi nehézséget nem jelent, csak egy új ötlet kell hozzá, nincs kísérletezés és a siker elsőre is teljesen bizonyos. Az új mozaikok alkotása - vagyis a mágia végtelen birodalmából egy újabb rész meghódítása - viszont nagyon nagy tudást igénylő feladat.

A varázslók azok, akik egészen birtokolják a Tudást. Saját szellemi

energiájukból nyerik ki a manát, másként nem is tudnak ahhoz hozzájutni. A mágia egy, de annak különböző megjelenési formái vannak. A mozaikmágia - bár Ynev-szerte azonos mozaikokat használ, a kontinens különböző területein más-más mágikus hagyományra épül. Sajnos azt kell mondjuk, hogy ezen mágikus hagyományok valószínűleg jóval fejlettebbek voltak, mint ami fölött ma rendelkezünk, de Északon a Kitaszítottal vívott háború, Délen Godon pusztulása nemcsak emberéletben és anyagi javakban jelentettek nagy veszteséget, hanem a tudományok terén is.

Az észak-ynevi iskolák nagy része kyr maradványokra épül, a crantai mágiarendszer gyakorlatilag nem maradt fenn. Ez a kyreket nyilván nem zavarta, hiszen az általuk használt mágia sokkal erősebb volt, mint a meghódított Crantáé, nekünk, utakat kereső nemzedékeknek azonban felbecsülhetetlen segítséget jelentene egy ilyen, a mágiát más nézőpontból is megvilágító forrás. Délen az Államközösséggel jó viszonyt fenntartó iskolákban keverednek a godoni és a kyr hagyományok, bár a godoni rendszerből jóval többet őriz az Ordani Rend mágiája. A Hétarcú birodalmában csak kiválasztottak tanulmányozhatják a mágiát, ismeretünk szinte semmi nincs arra vonatkozólag, hogy ezt mi alapján teszik. Kránban a démonikus birodalmak mágiája fejlődött tovább. Előfordulhat, hogy az ősi godoni fóliánsok némelyiket is ők birtokolják, ez a lehetőség pedig a legnagyobb óvatosságra int bennünket.

1997.04.14.

Szerző: Marosits Tamás

Forrás: MAGUS Lista

Szerkesztette: Magyar Gergely

A cikk felhasználásra került az Új varázslatok kiadvány (Mindák László, Atlantisz) Mágiaelmélet részéhez - csak ezt tartalmazza, az eredeti szerző megjelölésével.